

Pastor Jens Holts Jordefærd i Dag

Han fulgte sin Prædiken op i sin daglige Færd, sagde Provst Steffensen i sin Mindetale i Naur Kirke i Eftermiddag

Holstebro Dagblad mandag den 4. oktober

Pastor Jens Holt, Naur, der mistede Livet ved Færdselsulykken Sir Natten til Onsdag, begravedes i Dag under stor Tilslutning fra Naur Kirke. Inden Kisten førtes fra Centralsygehusets Kapel i Holstebro i Middags, holdtes en Sørgehøjtidelighed i Overværelse af et stort Følge baade fra Land og By. Der var til Baaren sendt mange Kranse med signerede Baand.

Sørgehøjtideligheden indlededes med Salmen "Jesus, Jesus, Jesus sigter", hvorefter Pastor Ole Finsen, Tjæreby paa Sjælland, der er gift med en Søster til Pastor Jens Holt, talte.

- Det var, sagde Pastor Finsen stærkt bevæget, en dyb Sorg og Smerte, der fyldte manges Hjerter den Onsdag Morgen, da Budskabet om min Svogers Død spredtes over det ganske Land. Det var for os uforstaaeligt, at det kunde være sandt; vi syntes det umuligt, at denne stærke, livsglade Mand skulde være gaaet bort og Tabet er ikke til at bære. Hans Død har knust mange Hjerter, og der er mange, der ikke vil kunde undvære ham. Jeg tænker først og fremmest paa min Svigerinde, Thora Holt, der ligger paa Hospitalet. Jens Holt betød alt for hende. Og de fire Børn, for hvem Livets Grundvold nu saa pludseligt er slaaet væk.

I - sagde Præsten henvendt til Pastor Holts Søkende - har i bedste Forstand haft en Storbroder i Jens. Det var ham, I gik til og hos ham I søgte Raad og Hjælp; jeg ved, at I aldrig er gaaet forgæves.

Sorgen er også stor for os, som var knyttet til ham ved Familieskabsbaandet, og den er det ikke mindst for Sognefællerne i Naur- og Sir. Med min Svogers Død har I lidt et uopretteligt Tab.

Det forekommer mig, at Jens Holt paa en særlig Maade var i Stand til at opfylde Ordene i Gaarsdagens Evangelium "Mesteren er her og kalder paa dig". Det var det, Jens Holt vilde; faa kunde gøre det som ham. Mesteren har nu kaldt ham hjem, og nu faar han Lov til at komme ind, hvor der er beredt Bolig for enhver, der klynger sig

til Vorherre. At Mesteren er her og kalder paa dig, forstaar vi gennem det, der er sket, og det gælder om at lyde det med det samme. Pastor Finsen sluttede med en Bøn.

Det store Følge sang "Min Jesus, du min Sjaeletrøst", hvorefter Medlemmer af Naur-Sir Menighedsraad, Gaardejerne Jeppe Lillelund, Sir, Chr. Frøjik, Sir, Ejnar Madsen, Sir, Anders Aaberg, Naur, Jens Peter Damgaard, Naur, og Johan Bødker, Naur, bar Kisten til Rustvognen.

Fra Kapellet kørte man til Præstegaarden i Naur, hvor man gjorde holdt og sang "Klokken slaar". Paa Vejen til Kirken strøede alle Pastor Holts gamle Konfirmander Grønt og Blomster og seks af Pastor Holts Kolleger fra Det lille Konvent paa Kølkebjergene bar Kisten ind i Kirken.

Her talte først Provst K. Steffensen, Struer, der sagde:

Om Formiddagen Dagen efter Pastor Holts Død blev jeg ringet op af en Mand fra Naur Menighed. kort efter at jeg havde erfaret, hvad der var sket. Han begyndte med at sige: De ved vel, at vi har Sorg i Naur i Dag. - Saadan ved jeg, at det har været følt i Sognene her og ude omkring overalt, hvor Pastor Holt havde Venner. Det, der er sket, synes saa uforstaaeligt og saa overvældende, Og hvordan maa det ikke have været for dem, som var de allernærmeste, og paa hvem vi tænker med den dybeste Medfølelse.

I Apostlenes Gerninger 21 fortælles om Apostlen Paulus, at han paa sin sidste Rejse til Jerusalem gjorde Ophold i Kæsarea. En Profet varslede ham, at der ventede ham Trængsler og Fjendskab i Jerusalem, og hans Venner raadede ham fra at fortsætte Rejsen. Men Paulus vilde ikke lade sig holde tilbage og holdt sit Forsæt fast. Saa staar der: Da han nu ikke vilde lade sig overtale, blev vi stille og sagde: Herrens Vilje ske!

Saadan er der nogen, der har oplevet i disse Dage, at de maatte kæmpe for at blive stille og kunne sige: Herrens Vilje ske! Vi kan ikke forklare, hvorfor dette skulde ske, men vi tror ikke, at det er Tilfældighedernes Spil. Vi tror, at det er dybt begrundet og forankret i Guds Visdom og Barmhjertighed, selvom vi slet ikke kan se til Bunds deri. Vi kan kun prøve paa at blive stille, og for at kunne det behøver vi alle Kraften fra det gamle Budskab om Guds Kærlighed i Jesus Kristus og Visheden om, at han kender vor Skabning og kommer os i Hu i vor Skrøbelighed.

Men det er underligt at tænke paa, at Pastor Holt ikke er her mere. Han var saa levende og virksomt et Menneske. Han var ikke som Folk er flest. Der er saa faa af den Slags Præster. Han var en ualmindelig aaben og uskrømtet Natur. Man behøvede ikke at være i Tvivl om, hvor man havde ham. Han var i sin Fremtræden jævn og ligefrem og uden Former. Al Paatagethed og uægte Væsen var ham fremmed og fjern. Han omgikkes sine Sognebørn som sine Ligemænd og gjorde det paa den naturligste Maade; han følte sig eet med dem og holdt af dem.

Det betyder ikke, at han var uden Myndighed. Han var med al sin Vennesælhed en fast og mandig Karakter. Hans Jævnhed var ikke et Forsøg paa at gøre alle tilpas. Han havde sin Overbevisning og sine Meningers Mod, og han kunde tænke klart. Han vidste, hvad han vilde i sin Præstegerning. Han var en klar Ordets Forkynder. Han vilde række Mennesket Evangeliet om Synd og Naade, som han selv havde modtaget det. Han vilde aldrig fortone, at der kun er eet Navn givet blandt Mennesker til Frelse - Jesu Frelsernavn. Men han

vilde ikke, at hans Prædiken om Søndagen skulde staa alene. Han vilde følge den op i sin daglige Færd i sine Sogne. Han havde med al sin Gerning og Færd et Sigte: At bringe Mennesker Livets Ord og være en Jesu Kristi Tjener.

Det staar for mig saadan, at hans Liv i en sjælden Grad er blevet en Tjeners Gerning. Ogsaa overfor Mennesker i sin Menighed havde han et sjældent Tjenersind. Altid redebon og villig, naar han kunde staa Mennesker bi med Raad eller Daad.

Alle ved jo, at det var under særlige Forbold, at han kom til Naur og Sir. Det vidste han ogsaa selv, men han tog sin Gerning op i Frimodighed overfor Gud. Han tilpassede sig ikke efter Forholdene, men gik, som han var, ud i sin Tjeneste med en ærlig Vilje til at lade sig bruge og med aabent Sind overfor de Mennesker, han var stillet iblandt. Han tog sin Gerning som en Opgave fra Gud, og derfor blev han selv en Guds Gave til jer her i Naur og Sir og følte sig glad i sin Gerning.

Vi syntes, han havde saa store Muligheder og fandt saa mange aabne Døre og i saa rigt et Maal blev brugt af Gud. Derfor forstaar vi heller ikke, at han saa brat skulde standses, og at det smukke gæstfri Præstehjem ikke længere skal være her. Hans Tjeneste er nu afsluttet her, men vi ved, han er flyttet op til en højere Tjeneste, og siger Gud Tak for, hvad han gav os gennem ham her.

Vi vil bede Gud om i denne tunge Tid at være Fru Holt og hendes Børn og alle de kære, som staar tilbage, meget nær, at han maa hjælpe dem til at blive stille og sige: Herrens Vilje ske.

Senere talte Provst D. P. Davidsen, Vildbjerg.

Pastor Holt naaede ind, hvor mange Præster gerne vil

Provst D. P. Davidsen, Vildbjerg, ved Pastor Holts Begravelse. Aldrig før saa stor Sorg i Naur-Sir, sagde Sogneraadsformanden

2. del af Holstebro Dagblads reportage fra begravelsen, bragt i bladet 5. oktober 1954

Kirken i Naur var ualmindelig smukt pyntet, da Pastor Jens Holt i Gaar Eftermiddag blev begravet derfra. Ved alle Stolerækker baade langs Kirkegulvet og langs Væggen var der pyntet med hvide Pragtliiljer og Grønt, og tværs over Korbuen var der en Granranke med Lys og et Grankors med hvide Chrysantemer i Midten. Paa Væggene hang store Kranse med Baand.

Der var Kranse fra bl. a. Naur-Sir Menighedsraad, Skolekommissionen og Sogneraadet i Naur-Sir, Menighederne i Naur-Sir, Hjerm-Ginding Herreders Præstekonvent, Jydske Dragonregiment, Forsvarets civile Tjenestemandundervisning, Kolleger ved Civilundervisningen, Elever fra 3. lette Eskadron, J. D. R., Naboer, Rind, Kollund og Kølkjær Menigheder, Bur Menighedsraad, Studiekammerater, gamle Konfirmander i Naur-Sir, Hjemmeværnskompagni 2120, Naur-Sir Deling, Samfundet i Taulov, Venner i Taulov, Retsforbundet og Kofoeds Skole i København.

I Koret havde 23 Præster fra Ringkøbing Amt taget Opstilling i Ornat. I Resten af Kirken og Vaabenhuset stod Folk saa tæt pakket, som det var muligt, og udenfor i Regnen fulgte omkring 100 Mennesker Begravelsen gennem Højttaler.

"SELV NU VED JEG - - -"

Højtideligheden indlededes med Salmen "En dalende Dag, en stakket Stund", hvorefter Provst K. Steffensen, Struer, hvis Tale, vi bragte i Gaar, talte. Man sang „Klokken slaar, Tiden gaar“, og saa talte Provst Davidsen, Vildbjerg.

- Man ved knap nok, hvad man skal sige, naar man staar i en Situation som denne, sagde Provst Davidsen. Alligevel føler man, at man trænger til at der siges noget i den Tavshed, der har sænket sig med Sorgen over Budskabet om Pastor Holts Død. Der er ogsaa noget at sige, men det er ikke Menneskeord, derimod Ord, vi maa laane højere oppe. Budskabet naaede mig netop som jeg

arbejdede med Søndagsteksten om Jesus, der kom til Martha og Maria, da deres Broder var død, og de sagde til ham: Herre, havde du været her, var min Broder ikke død.

Samme Stemme dukker op i os, ingen af os kan undgaa at mærke det, og det munder ud i en hel Masse "hvorfor". Hvorfor skal en ung Hustru miste sin Mand. De passede saa godt til hinanden og skulde kunne have glædet sig til at leve mange Aar endnu sammen. Hvorfor skal Børn blive faderløse, netop i en Alder, hvor de har saa haardt Brug for deres Far. Hvorfor skal en Præst rives bort midt i sin Gerning.

Jesus svarede ikke direkte paa det "hvorfor", der rettedes til ham, men rettede Marthas og Marias Opmærksomhed mod sig selv og sagde: Dersom I tror, skal I se Guds Herlighed. Vi faar heller ikke Svar paa vort "hvorfor", men han viser, at han er her trods alt. Vi vil trodse de haarde Kendsgerninger med et "selv nu ved jeg" - at intet kan skille os fra Guds Kærlighed, ligesom Martha gjorde det. Heller ikke en Bilulykke kan skille os fra Guds Kærlighed. "Men selv nu ved jeg" - at Gud har en Mening med det, at Gud er Enkers Forsorg og faderløses Fader.

FØRST OG FREMMEST EN GLAD PRÆST

Provst Davidsen tegnede derefter, som han sagde, et Billede af Pastor Holt i et Par faa Streger. Jeg fik Lov at blive hans Ven, sagde Provst Davidsen. Han var først og fremmest en glad Præst, der havde Lyst til sin Gerning. Han kendte dog ogsaa sit Ansvar ved den. Han bevarede blot ligesom Oplagtheden og Glæden ved Præstegerningen. Pastor Holt havde mange naturlige Forudsætninger herfor. Han bragte et godt Budskab og havde Lyst til at komme i Lag med Mennesker. Den Jævnhed og Naturlighed, der prægede ham, gjorde at Mennesker ogsaa gerne vilde i Lag med ham. Han naaede derind, hvor mange Præster gerne vil, men ikke altid naar. Det samme er

Tilfældet med hans Hustru, og sammen dannede de et Præstepar, der blev til Velsignelse. Man synes, de skulde have haft Lov at fortsætte denne Gerning.

Pastor Holts Hustru og Børn er blevet fattigere, hans Familie er blevet fattigere, hans Sogne og hans Venner er blevet fattigere, fordi vi har mistet ham. Det er blot nogle Maaneder siden, Pastor Holt stod bag sin Mors Kiste. Hun var den sidste af hans Forældre, der døde. Han sagde da: Jeg glæder mig til at skulle mødes med Far og Mor derhjemme. Dette Ønske gik i Opfyldelse hurtigere, end han selv havde tænkt, og vi under ham at have faaet det opfyldt. Sorgen har bøjet vore Hoveder, men midt i Sorgen maa vi løfte dem med et "men nu ved jeg . .". Hans Hustru og Børn, som nu skal vandre et Stykke alene, vil, ligesom han glædede sig til at mødes med Forældre, glæde sig til at mødes med ham, Gud vil give dem Kraft til at vandre det Stykke Vej.

ALDRIG SAA MANGE UNGE I KIRKEN SOM I PASTOR HOLTS TID

Der blev sunget „Skulde jeg dog være bange" og de samme 6 Præster, Pastor A. H. Zeuthen, Aulum, Pastor N. Chr. Johansen, Ikast, Pastor Andr. Buus, Gjellerup, Pastor J. Dalum-Christensen, Assing, Pastor S. Nepper Christensen, Herning og Pastor K. Gjesing-Pedersen, Tanderupkjær, som havde baaret Baaren ind i Kirken, bar den til Graven lige udenfor Kirkedøren.

Her sang man "Krist stod op af Døde", og Provst Davidsen forrettede Jordpaakastelsen. En Repræsentant fra Kølkjær, Lærer Johs. Rolsted, bragte paa mange Venners Vegne en sidste Hilsen og Tak. Da Radioen Onsdag Morgen bragte Budskabet, blev vi overvældet, sagde Lærer Rolsted, vi kunde ikke tro det. Baade som Præst og Ven betød han saa meget for os. Lærer Rolsted udtrykte den dybeste Medfølelse med Fru Holt og Børnene.

Gerningen i Kølkjær var Pastor Holts første, og han var den første Præst i Kølkjær i det nyoprettede Kapelani. Han vandt imidlertid Befolkningens Tillid og Kærlighed ved sine Besøg i Hjemmene. Pastor Holt var endvidere en Forkynder af Guds Naade. Det var Højtid, naar Pastor Holt talte. Lærer Rolsted mindedes ogsaa Pastor Holt for hans Evne til at vinde Konfirmanderne. Ogsaa efter Konfirmationen blev de ved at komme i Kirken og der har aldrig været saa mange unge i Kirken som i Pastor Holts Tid. Ved Juletid fik han og hans

Hustru Tid til at synge Julen ind hos syge og gamle, og i Brunkulslejet samlede han en stor Flok af Arbejderne.

– Hvorfor, spørger man, og jeg vil lade ham selv svare ud fra Matt. 10. Kapitel Vers 29: Ikke en Spurv falder til Jorden uden eders Faders Vilje. Pastor Holt forklarede os ofte, at det var forkert. Der star faktisk: Ikke en Spurv falder til Jorden, uden eders Fader er med i det. Gud er ogsaa med i det, der er sket med Pastor Holt. Dyb Medfølelse samler sig om Fru Holt og Børnene. Æret være Pastor Holts Minde.

DER HAR ALDRIG VÆRET SAA STOR SORG I NAUR

Fru Holts Broder, Sognefoged Marinus [i.e. Magnus] Udsen, Taastrup, Djursland, takkede dybt bevæget paa sin Søsters Vegne. - Min Søster har bedt mig sige Tak. Det er saa svært. Vi er helt overvældede af al den Godhed og Kærlighed, vi har modtaget i Præstegaarden.

Sogneraadsformand, Gdr. Anders Aaberg, Naur: - Vi blev alle stille, da Budskabet kom. Hvordan skal vi kunne undvære Pastor Holt, og hvordan skal Fru Holt kunne undvære ham. Jeg ønsker inderligt, at hun snart maa komme hjem til sine Børn.

Det var Pastor Holts højeste ønske at være Præst for alle, og det blev han. Hele Menigheden elskede ham, og man har aldrig før i Naur-Sir set saa mange samles i Kirken. Konfirmanderne vil savne ham. Han plejede at samle dem en Gang om Aaret, og de mødte næsten 100 pCt. hver Gang.

Pastor Holt var ogsaa en god Borger i Sognet. Han tog Del i alt. Jeg tror aldrig der har været saa stor Sorg i Naur som ved Pastor Holts Død. Pastor Holt var vor Præst, vor Ven og vor Kammerat. Vi vil værne om Pastor Holts Minde og Grav.

Højtideligheden sluttede med Salmeverset: "Saa rejse vi til vort Fædreland". Hele Højtideligheden baade i Sygehusets Kapel i Holstebro og i og udenfor Kirken blev optaget paa Staalbaand af Hensyn til Fru Holt, der ikke kunde overvære Begravelsen, da hun endnu ligger paa Sygehuset.

Dette dokument er hentet fra:

<https://holt.dk/lorents-holt-og-efterslaegt/jens-holt-f-1914/>

(digitalisering: Paul Holt)